

**Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem
Divi Thomae. Tomi Qvinque**

Mysteria Vitæ Christi, Et Utrivsqve Adventvs Eivs Accurata Disputatione Ita
complectens, vt & Scholasticæ doctrinæ studiosis, & Diuini verbi
Concionatoribus vsui esse poßit

Suárez, Francisco

Moguntiaë, M.DC.XVI.

1 Qualis fuit dignitas, in qna Ioseph ex diuina electione fuit constitutus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94022)

capitis 15. Abulens. Matth. 13. q. 83. & alij. Quod licet ab eis non satis proberur: videtur tamen per se magis credibile, magisque consentaneum; ac decens. Propter quod hæc opinio, veluti communis quædam conceptio omnium ferè animis infedit. Omis- sis ergo his, quæ ad corpus, & externas actiones, seu fortunæ bona pertinent, solum dicemus de ijs, quæ ad animam spectant, & de dignitate, ac munere, ad quod diuinitus electus est.

SECTIO I.

Qualis fuerit dignitas, in qua ex diuina electione Ioseph fuit constitutus.

DVobis modis possumus Iosephi dignitatem explicare. Primò ratione absoluta declarando proprietates, actus, & nomina huius dignitatis. Secundò ratione comparata, conferendo scilicet hanc dignitatem cum munere Apostolico, cum dignitate præcursoris, & similibus, quæ ad status hominum, vel ad gratias gratis datas pertinent. Nolumus enim comparationem facere cum gratia gratum faciente, seu cum dignitate filij Dei adoptiui: supponimus enim sine vlla controuersia, hanc infinita quadam ratione superare, vt à fortiori constat ex his, quæ de dignitate matris Dei supra disputaui- mus.

Ioseph verus Maria sponsus. Damasc.
Prima igitur dignitas Beati Ioseph est, verè, ac propriè fuisse Virginis sponsum, & excepto vsu carnalis copulæ habuisse omnia iura, & munera veri sponsi. Quam dignitatem inquit Damasc. orat. 3. de Natiuitat. Virgin. concessam esse Ioseph singulari Dei dono, & per dispensationem omni sermone præstantiorem. Atque in ea virtute continentur, quæ de hoc sancto viro dici possunt. Etenim si Gregorio Nazianzeno, ad laudandum vno verbo Gorgoniæ fororis sue maritum, scribere licuit, orat. 11. in hæc verba, *Vultis vno verbo virum describam? Vir illius, nec enim scio, quid amplius dicere necesse sit: quo modo ad laudem sancti Ioseph, non multo magis nobis sufficeret, dicere, Vir Marie?* hæc ergo fuit prima eius prærogatiua.

Ioseph Christi pater putatus. Luc. 13. Matth. 13. Ioan. 6. August.
Secundò hinc factum est, vt patris Christi nomen, & exultationem obtinuerit, vt constat ex Luc. 3. vt putabatur, filius Ioseph, Matth. 13. Nonne hic est fabri filius? & Ioannis 6. Nonne hic est filius Ioseph? Aduertit autem Augustin. libro 2. de consensu Evangelistar. cap. 1. licet opinionem parentis solum apud nos habuerit, qui Christi diuinitatem, & admirabilem conceptionem ignorabant, appellationem verò non ab illis solum, sed etiam ab Euangelista, & ab ipsa etiam B. Virgine accepisse. Lucæ enim 2. dicit Beata Virgo, *Pater tuus, & ego, dolentes querebamus te.* Et Euangelista dicit, *Cum inducerent Iesum parentes eius, & iterum, Erant pater & mater eius mirantes super iis, quæ dicebantur.* Ex quo intelligi potest, non sine singulari Dei ordinatione nomen hoc illi esse impositum, quia nec Beata Virgo, nec S. Lucas absque speciali Spiritus Sancti instinctu locuti sunt.

Bernard.
Propter quod Bernard. homil. 2. in Missus est, ex hac patris Christi appellatione coniciendum existima- uit, quis, & qualis fuerit B. Ioseph. Solent enim nomina sapienter imposita rei dignitatem, naturam, vel conditionem, in qua fundantur, indicare. Cum ergo æternus Pater summa sapientia, & prouidentia hoc nomen sibi proprium cum hoc viro communi- cauerit, satis significauit, ad quantam dignita- tem eum euexerit, cum nomine simul officium, & curam paternam, magna ex partetribuendo. Quod recte confirmatur, & explicatur exemplo. Christus enim Dominus, cum mori esset propinquus, de Ioanne Euangelista dixit Virgini, *Mulier, ecce filius tuus.* Ex qua appellatione colligunt omnes sancti singularem amorem, quem Christus ad Ioannem habuit, quem tanto honore affecit, vt nomen sibi

Fr. Suarez, Tom. 2.

A proprium cum illo communicauerit, non vacuum nomen imponendo (quia opera Dei perfecta sunt) sed eum quodammodo in locum suum substituendo, & erga matrem suam singularem amorem, & curam tribuendo. Multo autem excellentior est pa- rentis Christi, quam filij Virginis appellatio, non so- lum, quia patris appellatio maiorem authoritatem præ se fert, sed etiam, quia dignitas Christi dignita- tem Virginis infinite excedit.

BTertiò, igitur hinc fit, B. Ioseph non solum patris Christi nomē, sed etiam rem, quæ huic nomini sub- est, participasse, quantum, excepta carnali genera- tione, ab homine participari potest. Itaq; habuit af- fectum, sollicitudinem, & (vt ita dicā) patris autho- ritatem. Hinc Damascenus, dicta orat. 3. non longè à Damasci- fine, dicit, Iosephum loco patris fuisse assumptum, & Bernard. hom. 3. circa finem dicit, eum fuisse, *ser- uum fidelem, & prudentem, quem constituit Dominus sua matris solatium, sua carnis nutritum, solū deniq; in terris magni consilij cōdiuorē fidelissimum; vt non immerito illi accommodari possit, quod de alio Ioseph scriptum est, consti- tuit eum Dominum domus sue, & principem omni posses- sionis sue.* Hinc etiam Iren. l. 4. contra hæres. c. 40. dicit, postquam monitu Angeli sine vlla hæsitāte Ioseph credidit Spiritus Sancti mysterium & Mariam accepit, in reliqua, inquit, vniuersa Christi educatione gaudens, obsequium præstuit, vique in Aegyptum suscipiens protectionem, & inderēgressum, & in Nazareth transmi- grationem. Hinc deniq; Rupert. libr. 3. de Diuin. offic.

Cc. 18. & li. 1. de gloria, & honore filij hominis in Matt. circa illa verba, *Iacob autem genuit Ioseph*, comparans totam illam generationum seriem scalæ Iacob, in- quit, *supremam scalæ gradū, cui Dominus innixus est, fuisse Iosephum.* Sed quo modo, interrogat, Deus, & Dominus huic homini innixus est? respondet, *Vtque tanquam tutori pupillus, quippe, qui in hoc mundo sine patre natus est, ita innixus est huic B. Ioseph, vt ipse fuerit infantulo pater optimus, cuius solatio paterno puer cum Virgine puerpera sustentaretur.* Et eadem ferè consideratione An- dreas Ierosolym. serm. de annuntiat. B. Ioseph, tuto- rem Virginis appellat. Addit tandem Aug. libr. 2. de consen. Euangelista. c. 1. aliam huius nominis ratio- nem, his verbis. *Neque enim propriæ non erat appel- landus Ioseph pater Christi, quia illum non genuerat, quan- doquidem recte pater etiam esse potuit eius, quem non ex sua coniuge procreatum, aliunde adoptasset.* Per adoptio- nem enim, etiam is, qui omnino extraneus est, filius efficitur, & qui adoptat, pater vocatur, & suo modo existit: Ioseph verò eum, quem sibi coniux, sine ipsius opera, per Spiritus Sancti virtutem genuerat, tanquam dilectissimum filium à Deo datum acce- ptauit, & quodammodo adoptauit, vt propterea no- biliore quadā ratione, quæ imperfectionē excludat, quodammodo filius eius effectus sit. Nisi velimus dicere Christum elegisse sibi Ioseph in patrem, seque quodammodo filium eius cōstituisse. Quod alia et- iam ratione explicari potest. Per verum etiā matri- moniū cum Virgine contractū, quodammodo cor- poris eius Dominus effectus est, quia (Paulus inquit) *mulier corporis sui potestatem non habet, sed vir.* Hinc er- go factum est, vt fructus corporis virginis quodam- modo ad Iosephum pertinuerit. Vt enim dicitur Instit. de rerum diuisione. §. cum in suo solo ver- ticulo, ex diuerso, quod in alieno solo nascitur, vel adifi- catur, sub illius dominium cadit, cuius est solum. Vnde etiam, si miraculose in horto alicuius fons nascere- tur, illius esset, cuius est hortus. Quia ergo terra vir- ginea de benedictione Domini concepit, ad Ioseph, cuius erat terra, fructus illius benedictionis perti- nuit, vt Deut. 33. in benedictionibus Patriarchæ Io- seph præfiguratum erat. Addo tandem, virum, & vxorem per matrimoniij vinculum effici quodam- modo vnum. Nam licet per carnalem copulam ef- ficiantur vna caro, tamen per vinculum ipsum effi- ciuntur vnū cor, vna voluntas. Vnde fit, vt bona ha-

Damasci:

Bernard. Opera Ioseph erga Chri- stum vere paterna.

Irenæus.

Rupert.

Ioseph Chris- ti tutor, & Virginis. Andr. Ieros. August.

Deut. 33.

beant quodammodo communia, ita ut quod est sub vnius dominio, & potestate, ad alterum ex consequentia aliquo modo pertineat. Quia ergo B. Virgo vera fuit mater Christi, non potuit Ioseph verus eius sponsus rationem parentis non participare, carnali semper generatione excepta.

Quarto tandem ex praedicta radice ortum est, ut B. Ioseph aliquo modo fuerit caput, & superior Virginis, & Christi, ut hominis. Primum patet, quia teste Apostolo 1. ad Corinth. 11. *Caput mulieris viri*. Propter quod Petr. 1. Can. c. 3. praecipit, ut mulieres subditae sint viris suis, afferens exemplum Saræ, quæ Abraham obediens, eumque dominum suum vocabat, Genes. 18. ergo & B. Virgo agnoscebat, & reuerbatur sponsum suum, tanquam virum, & caput suum. Neque obstat, quod Augusti. opusculo de Assumptione Virginis c. 4. dicit B. Virginem fuisse exemptam ab illa lege, *Sub viri potestate erit*: ipse enim se statim explicuit dicens, *non fuisse sub potestate viri*, id est, *mariti*, quæ integerrimis visceribus de Spiritu Sancto Christum suscepit. Acti diceret, quantum ad usum carnalis copulæ, non fuisse sub viri potestate. Addo

D. Thom.

etiam ex D. Tho. infra. q. 30. artic. 2. ad 2. in ijs, quæ pertinent ad mysterium Dei cognitionem, & ad privilegia gratiæ suscipienda, non debuisse pendere à viro, nec sub eius esse potestate: at vero in externis, & domesticis rebus, potuit suo modo esse subiecta viro, ad illum enim familiæ gubernatio pertinebat. Vnde quando aliquid huiusmodi agendum erat ex diuino instinctu, illi fiebat reuelatio, ut patet de fuga in Ægyptum, & de reditu ex Ægypto, vnde etiam impositio nominis Iesu illi iniuncta est, Matt. 1. & vocabis nomen eius Iesum. Altera pars, quæ ad Christum pertinet, constat ex Luc. 2. & erat subditus illi. Quanquam enim hoc magis significet vsum quam debitum, quia reuera Christus, propter dignitatem suæ personæ, nulli hominum propriè subiectus fuit, tamen ad dignitatem Ioseph declarandam satis est, quod præcisè considerata humana conditione, & origine, Christus futurus erat iure subditus Ioseph, & quod licet ratione diuinitatis esset exemptus, non tamen de facto voluit illi esse subiectus, eique tanquam patri, ac superiori, obedientiam, honoremque deferre.

Matth. 1.
Christus Ioseph
quomodo subdi-
tus.
Luc. 1.

Amoris vincu-
culum inter
Mariam, &
Ioseph, ac Ie-
sus, quale.

Ex quibus etiam licet intelligere, intercessisse inter Mariam, & Ioseph, & inter Iesum, & Ioseph singulare vinculum mutui amoris, ac perfectissimæ amicitiae, quæ intrinsece oriebatur ex dignitate, & statu, ad quem hic vir assumptus est, pertinet enim ad virtutem, & sanctitatem vxoris, ut virum suum diligat, & omne bonum præsertim animæ illi exoptet, & procuret. Sed Beatissima Virgo in omnibus fuit perfectissima, ergo etiam in hoc amore excelluit. Accedit ratio gratitudinis, quæ benefactoribus debetur, & nulla aliare, magis quam amore persoluitur, B. autem Ioseph multa passus est, multosque labores propter Virginem sustinuit, & quidem amore, ac voluntate, ut par erat, singulari, & maxima, ergo. Tandem accedit morum similitudo, frequens, ac diuturna familiaritas, & cohabitatio, absque vlla occasione dissidij, vel rixæ, quæ non potest non parere summum quendam amorem, ac benevolentiam mutuam. Quæ rationes eadem fere proportionem in Christo Domino procedunt, tantoque fortius, quanto ille perfectius, quam Virgo omnia operabatur. Vnde Rupert. lib. 2. in Cant. post med. exponens verba illa capite. 2. *Dilectus meus mihi, & ego illi qui pascentur inter lilia*. Quæ inquit, sunt lilia, nisi dilectus sponso Iosepho, & ego dilecta, vere ambo illa, videlicet pro virginalibus nuptijs, & cohabitatione castissima. Ex his ergo satis constat, quanta fuerit huius sancti dignitas, & quam excellens ministerium eius, & officium per se & absolute consideratum.

Rupert.

Obiectio.

Iam verò officium hoc cum alijs conferendo du-

bitari potest, an hæc dignitas maior sit, quam dignitas Praecursoris, vel Apostolorum, aut Euangelistarum, quod ad munus, & officium attinet, ut gratiam, & sanctitatem omittamus, de qua statim. Ratio dubitandi esse potest, quia hoc ministerium Iosephi videtur fuisse proxime coniunctum cum ipsamet Christi persona. Item videtur maxime accessisse ad dignitatem matris Dei. Item videtur fuisse aptissimum ad perfectius exercendas omnes actiones vitæ actiue, & contemplatiue, quam vllum aliud munus puræ creaturæ, sola Dei matre excepta. De quo enim tam propriè, sicut de Ioseph potest dicere Christus, *esuriui, & dedisti mihi manducare? &c.* Itaque illud fuit excellens in munere huius Sancti viri, quod omnes fere labores, & actiones suas proximè circa Christi personam exercebat. Vnde, sicut peccatum crucifigentium Christum, maximum in suo genere fuit propter personæ dignitatem: ita opera pietatis, & beneficentiae circa personam Christi, in hoc viro fuerunt eximij cuiusdam valoris, tanto maiori ratione, quanto ipse ex perfecta cognitione, & amore illius personæ operabatur. Aliunde vero simul cum hac parte vitæ actiue, habuit statum accommodatissimum ad fruendum meliori parte vitæ contemplatiue. Nam in primis in matrimonio virginitatem vouit (ut supra vidimus) & talem duxit vxorem, ut sola eius societas, & frequens familiaritas satis esset ad virtutem omnem, & præsertim religionem, & pietatem erga Deum adificandam. Cui si adiungatur diuturna Christi conuersatio, frequens, & intima, & quasi cōtinua occasio audiendi diuina mysteria ex ore eius, & orandi ad illum, & cum illo, nihil certè magis ad perfectionem vitæ contemplatiue desiderari potest. Cum ergo ille status perfectior sit, qui has duas vitas perfectius coniungit, videtur sanè status sancti Ioseph, & consequenter dignitas eius, & officium omnibus alijs præferendum.

In contrarium verò esse videtur, quia Apostolica dignitas videtur à Sanctis Patribus omnibus præferri. Vnde Anselm. Matth. 3. de Ioanne Baptista dicit, *officio ministerij fuisse minorem Apostoli, Maius enim ministerium, inquit, non fuit, quam Apostolicum*. Et idem docet Diuus Thomas eodem loco Matthæi 3. Quomodo interpretantur aliqui verba illa Pauli ad Roman. 8. *Non autem primitias spiritus habentes, nimirum in ministerio, & officio, iuxta illud ad Ephes. 1. Secundum diuitias gratiæ eius, quæ superabundauit in nobis, in omni sapientia, & prudentia, &c.* Et potest explicari, quia ministerium Apostolicum videtur esse altioris rationis, magisque spirituale. Ordinatum enim fuit quasi ad generandum Christum in mentibus fidelium, & ad procreationem filiorum Dei, qui finis videtur esse altior, & eleuatiore. Vnde actiones etiam Apostolice muneris, quatenus ad vitam actiuam pertinere poterant, altioris ordinis sunt. Quia actiones sancti Ioseph pertinebant ad opera misericordiae corporalia, actiones verò Apostolicæ ad spiritualia. Quod verò spectat ad partem vitæ contemplatiue, necesse est in Apostolis fuisse perfectissimam, quia constituti fuerunt in summo perfectionis gradu, & abundantiam spiritus omnibus modis acceperunt. Denique, certum videtur ministeria legis gratiæ attigisse supremum gradum perfectionis, & dignitatis, sed in hac lege primus, & dignissimus gradus, quem Christus instituit, fuit Apostolicus, iuxta illud primæ ad Corinth. 12. *Posuit Deus in Ecclesia, primum Apostolos*, qui propterea fundameta Ecclesiæ dicuntur, Apocal. 21. & ad Ephes. 2. ergo.

In hac comparatione, quam à nemine video satis esse discussam, ac declaratam, nihil temere affirmare volo. Probabiliter tamen dici posset, hæc munera esse quodammodo diuerforum ordinum, & ideo non posse

Responsio

Comparatio
inter munus
Ioseph, & A.
postolorum.

posse tam propriè comparari, habere tamen se mutuo sicut excedens, & excessum. Senti equidem Apostolicum munus esse supremum omnium eorum, quæ in Ecclesia Christi, prout ab eo in lege gratiæ instituta est, inueniuntur, vt Anselm. supra, & D. Tho. Matth. 3. expressè docuerunt, & testimonia & rationes factæ probant. Nihilominus tamē non existimo improbabile munus, seu ministerium sancti Ioseph, quatenus quodammodo est altioris ordinis, posse dici perfectius. Intellego enim, quædam esse ministeria præcise pertinentia ad ordinem gratiæ gratum facientis, & in hoc ordine intelligo Apostolos habuisse supremum dignitatis fastigiū, & indiguissè fortasse pluribus gratiæ, præsertim gratis datæ, & sapientiæ donis, quam reliquos. Alia verò sunt ministeria, quæ attingunt ordinem vnionis hypostaticæ, qui ex suo genere perfectior est, vt de dignitate matris Dei supra diximus, & in hoc ordine intelligo institutū esse ministerium sancti Ioseph, & esse veluti in infimo gradu illius, & ex hac parte excedere reliqua, tanquam in superiori ordine existens. Vnde D. Thom. supra attente dixit, Apostolos esse maiores officio noui Testamenti: officium autem Ioseph non pertinet ad nouum Testamentum, neque propriè ad vetus, sed ad vtriusque auctorem, & lapidem angularem, qui fecit vtrique vnum. Quid vero sentiendum sit de munere præcursoris comparato ad Apostolicum munus, ex hoc ferè discursu intelligi potest, & infra id latius attingemus.

SECTIO II.

Quam sanctitatis perfectionem sanctus Ioseph fuerit consecutus.

HÆC quæstio eisdem modis, quibus præcedens tractari potest, scilicet absolute, & comparate. Priori quidem modo solum affirmare possumus, Ioseph fuisse perfectissimum, ac eximiam sanctitatis virum. Quod facile probari potest. Primò, quia Deus vnicuique cõfert sanctitatem, & gratiam ei muneri accommodatam in quo illud constituit, vt re- & docuit D. Thomas. super ad Rom. 8. lect. 5. & nos supra diximus, cum de prima Virginis sanctificatione ageremus. Secº Deus contulit huic Sancto altissimum quoddam munus, ad quod digne exercendum summa puritate, & sanctitate indigebat: E. Secundo ita explicatur, quia ante matrimonium cū Virgine contractū, iā erat vir iustus, & perfectus, vt constat: tum ex verbo illo Mat. 1. Ioseph autē vir eius cum esset iustus: tum ex eo, quod Sancti, & historix supra citatæ referūt, propter summā sanctitatis opinionem iudicatū esse idoneum, cui B. Virgo committeretur, idque non absq; singulari Spiritus Sancti inspiratione: tum denique ex eo, quod vsque ad illud tempus integram seruauit virginitatē, & castitatē, quam postea simul cū Virgine Deo consecrauit: an verò dubitari non potest, quin post matrimonium cum Virgine, mirum in modum in sanctitate, & virtute creuerit, cœlestem vitam in terris agens. Vnde elegantissimè Rupert. Abbas li. 1. de gloria, & honore filij hominis in Matth. circa id, Ioseph fili David. sic inquit, O coniugium verum, & sanctum, coniugium celeste, non terrenum. Quomodo enim, & in quo coniugati fuerunt? nimirum in eo, quod vnus spiritus, & vna fides erat in eis. Et infra dicit, ideo Christum fuisse de cœlo celestem, quia tota coniugum vita, sue coniunctio fuit celestis, & Spiritus Sanctus amborum coniugalī amor, quorum vtrique conuersatio erat in cœlis, in ambobus presidens, coniugem viri huius fidei commiserit, & de carne Virginis hominem formans, paternum viro huic, qui nascebatur infans amorem penitus infuderit. Vnde vltèrius intelligitur post Christum natum, longè maius fuisse in Ioseph sanctitatis augmentum: tum, quia cum Christum probe cognosceret, illius frequēti conuersatione, &

continua præsentia, ad frequentissimos, & fertentissimos charitatis actus excitabatur: tum etiā quia verbis, & exemplis Christi plurimum moueri poterat. Nec dubitare licet, quin ab eodem fuerit toto illo tempore singulariter præuentus, & adiutus. Nam si Christus ipse promisit eū, qui propter nomē ipsius dederit potum aque frigide, non perditurum mercedem suam, quomodo dubitari potest, quin tot charitatis opera, non modo in nomine suo, sed etiam fide ipsi à Ioseph facta, absque cõpensatione abire non permiserit? Accedit, verisimile esse, B. Virginem eximie gratiæ dona, & auxilia, sponso suo, quem singulariter diligebat, exoptasse, suisque orationibus impetrasse. Nam si verū est (vt reuera est) vnū ex efficacissimis medijs ad obtinenda à Deo gratiæ dona, esse deuotionem erga Virginem, eiusque intercessio- nem, qui credi potest, Sanctissimum Ioseph Virgini dilectissimum, ac deuotissimum, per illam non obtinuisse eximiā sanctitatis perfectionem? Refert Nazian. oratione 11. de sorore Gorgonia, eam vnū hoc ad omnia accedere cupisse, vt maritus quoque persiceretur, vt sic tota corpore consecraretur, ac non dimittatantum ex parte initiata discederet, ipsiusque aliquid imperfectum relinqueretur, atq; hoc precibus ab eo impetrasse, qui voluntatem timentium se facit. Si ergo hoc fuit insignis charitatis in Gorgonia, quod viri imperfectionem, suam quodammodo existimauit, quoque perfectionem eius desiderauit, & obtinuit, multo altiori ratione, ac modo huiusmodi amor Virgini est attribuendus.

Tertio habemus in Euangelio non obscura huic sanctitatis signa. Primū enim in facto illo Matt. 1. cum sponfam concepissee intellexit, summā animi moderationē, & prudētiā ostendit, quod eleganter ponderat Chry. homi. 4. in Matt. vbi inter alia dicit, quod sicut Christus existens in vtero per matrem Ioannem sanctificauit: ita per eandē summam quandam gratiam Iosepho cõmunicauit, quia illius difficillimi negotij pondus, tam forti, ac prudenti animo sustineret, ac propterea, inquit, tantam philosophiam mentis ostendit. De qua re eleganter etiam loquitur Petrus Chrysolog. serm. 145. & aliquos disputatione præcedenti, sect. 2. reuoluit. Deinde, in reuelationibus per Gabrielem Archangelum illi factis: tum eius excellentia, & dignitas ostenditur: tum maximè fides, & obedientia declaratur. Nam Angelo prius Incarnationis mysterium reuelanti, & postea fugam in Ægyptum præcipienti, quanquam mysterium esset altissimum, & externa specie res ipse inter se non multum coherere viderentur, promptissimè, & sine vlla hæsitacione credidit, & obedire, propter quod Rupert. libr. 1. de gloria, & honore filij hominis in Matth. illius fidem cum fide David, & Abrahæ comparat, & addit, fuisse Ioseph vsque ad illud tempus iustum virum, ex tunc verò, iustissimum. Bernar. etiā hom. 2. in Missus est, addit comparationē cum patriarcha Ioseph, cuius nostrum Ioseph dicit non tantum nomen sortitum esse, sed & castimoniam adeptum, innocentiam affectum, & gratiam. Elegantissimè vero Chryso. homi. 5. in Matt. Vidisti, inquit, obedientiam, vidisti animum facile sacris sermonibus fidem accommodantem, vidisti mentem omnino vigilem, & nulla prorsus corruptione violatam: & homi. 8. plurimum eius obedientiam exaggerat, quod in re obscura, & perplexa nihil prorsus loquatur, neque interroget, sed ad notum obediat, tentationes omnes cū gladio sustinens. Constans ergo sine vlla dubitatione, hunc virum, excellentissimum quendam attigisse sanctitatis gradum. Quantus verò, vel qualis ille sit, cum nobis non sit reuelatum, non potest distinctius dici, aut explicari.

Supereft vero vt de quæstione comparata, non nihil dicamus. Nam licet hæc etiam reuelata non sit, & ideo incerta sit, & soli Deo, ac beatis cognita: possumus tamē non nihil probabilibus rationibus, aut

Matth. 1.

Chrysostom.

Petr. Chryso-
solog.

Rupert.

Bernard.

Chrysostom.

Dubium.